

Langzaam, maar zeker

Toon Tellegen
**Langzaam,
maar zeker**

Geïllustreerd door
Thé Tjong-Khing

Amsterdam • Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV
2025

Copyright teksten © 2025 Toon Tellegen
Copyright illustraties © 2025 Thé Tjong-Khing
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van Em. Querido's Uitgeverij BV,
Weteringschans 259, 1017 XJ Amsterdam. Ook tekst- en datamining
van deze uitgave is niet toegestaan zonder schriftelijke toestemming
van de uitgeverij.

Boekverzorging Brigitte Slangen
Illustraties omslag en binnenwerk Thé Tjong-Khing

ISBN 978 90 253 1647 1 / NUR 303
www.querido.nl
www.thetjongkhing.nl

Inhoud

Midden in de nacht	7	De slak en de tijd	66
Steeltjespijn	10	De zolders	69
Voorwereldlijk	14	Onderweg [1]	73
Op het schild	17	Onderweg [2]	76
Gordijnen	21	Onderweg [3]	80
De langzaamste	23	Onderweg [4]	85
Twee brieven	27	Onderweg [5]	88
De wedstrijd	29	Onderweg [6]	91
Boos	33	De muis	95
De slak en de woelmuis	36	Midden in de woestijn	99
Eenzaam	40	De voorsprong	102
De schildpad en de tijd	43	De horzel	105
Twee dromen	46	Gevoelens	109
Iets vinden van elkaar	49	Op reis	113
Een gesprek over hier en nu	52	Ontboden bij de neushoorn	117
De liefste wens van de schildpad	56	De slakkenwals	121
De liefste wens van de slak	59	Niet mogen	124
De olifant en de regen	63	De brief van de schildpad	129

Midden in de nacht

Midden in de nacht schrokken de slak en de schildpad wakker.

Ze lagen dicht bij elkaar in het donker onder de linde.

Ze hadden afgesproken elkaar de volgende dag te ontmoeten aan de rand van de open plek in het bos en waren 's middags al op weg gegaan.

Toen de zon onderging waren ze in slaap gevallen.

'Jij hebt zeker gehold,' zei de slak, en hij keek de schildpad onderzoekend aan.

'Gehold?' zei de schildpad. 'Ik heb nog nooit zo langzaam gelopen.'

'Waarom ben je dan al hier?' vroeg de slak.

'Ik weet het niet,' zei de schildpad. Hij wilde zeggen: misschien heb jij gehold... maar hij zei dat niet.

'We ontmoeten elkaar dus nu al,' zei de slak.

‘Ja,’ zuchtte de schildpad.

‘Voortijdig,’ zei de slak.

De schildpad zei niets. Hij wilde zich het liefst onder zijn schild terugtrekken en verder slapen.

‘Ai,’ zei de slak.

‘Wat zeg je?’ vroeg de schildpad.

‘Ik zeg niets,’ zei de slak. ‘Ik uit een jammerklacht.’

‘Er zit niets anders op dan dat we maar weer gaan,’ zei de schildpad.

‘Gaan?’ zei de slak, en zijn stem klonk schril. ‘Nu? Meteen? Overhaast? Waarheen dan?’

De schildpad ging iets anders liggen. Daarbij botste hij tegen de slak, zodat die omviel.

‘Zie je wel!’ riep de slak. ‘Jij ook met je consternatie!’

De schildpad wist niet wat de slak bedoelde, maar hij duwde hem heel voorzichtig weer overeind.

‘Bijna mijn huis kapot,’ mopperde de slak.

Het werd al lichter achter de bomen waaronder ze lagen.

‘We moeten elkaar maar nooit meer ontmoeten,’ zei de slak.

‘Dat is goed,’ zei de schildpad. Hij wou dat hij daar zelf op was gekomen.

Toen zei de slak: ‘Voordat het zover is zou ik nog wel

een arm om je heen willen slaan, schildpad, maar ik weet niet hoe.'

'Ik ook niet,' zei de schildpad.

'Laten we alleen maar denken dat we iets om elkaar heen slaan,' zei de slak. 'Het hoeft geen arm te zijn.'

'Dat is goed,' zei de schildpad.

Ze knepen hun ogen dicht en stelden zich dat voor.

Daarna gingen ze elk een andere kant op.

Ze wisten al dat ze elkaar zouden missen: hun getalm en getreuzel, hun breedvoerige traagheid en weloverwogen laksheid, hun lome geschuifel en gesjok en hun langdradige manier van stilstaan en niet bewegen, waar zelfs de langdurigste tijd niet tegenop kon.

Steeltjespijn

‘s Ochtends als ik wakker word,’ zei de slak, ‘heb ik altijd pijn aan mijn steeltjes.’

‘O ja?’ zei de giraf. ‘Wat grappig! Ik ook. Net alsof ze steken.’

Ze stonden voor het huis van de slak, waar de giraf langskwam op zijn dagelijkse ochtendwandeling.

‘Ja,’ zei de slak. ‘Alsof ze in brand staan.’

‘Alsof iemand hard aan ze trekt,’ zei de giraf.

‘Ja,’ zei de slak. ‘Zo’n pijn is het.’

Ze knikten naar elkaar en waren trots op hun gemeenschappelijke ochtendpijn.

‘Kijk,’ zei de giraf, ‘dat kan ik nou nooit eens uitleggen aan de krekel.’

‘Nee,’ zei de slak. ‘Of aan de schildpad. Hoewel ik het met hem wel over verbouwen kan hebben.’

‘Verbouwen?’ vroeg de giraf. ‘Wat is dat?’ En hij zette grote ogen op.

‘Tja...’ zei de slak, ‘dat is moeilijk uit te leggen.’

De giraf probeerde iets te bedenken wat ook moeilijk uit te leggen was, maar hij kon zo gauw niets vinden. Hij mompelde een groet en liep door.

De slak had kort tevoren uitvoerig met de schildpad gesproken. Ze woonden te klein, vonden ze. De schildpad wilde er wel een schuurtje met een afdak bij hebben. Maar hoe sleep ik dat mee? vroeg hij zich af. Of een vleugel, opzij. Dat leek hem ook wel wat.

De slak voelde meer voor een verdieping op zijn huis.

Die ochtend, na zijn gesprek met de giraf, besloot hij met hulp van de kever met de verbouwing te beginnen.

Aan het einde van de middag was de verdieping klaar. Er zat aan de voorkant zelfs een klein bordes aan. Voor als ik iemand in de verte wil zien aankomen, zei de slak tegen de kever, of vriendelijk naar iemand wil wuiven.

Ter ere van zijn verbouwing gaf hij die avond een feest. Een voor een mochten de dieren op het bordes staan en zwaaien naar de andere gasten, op de begane grond.

‘Hallo!’ riepen de anderen dan terug.

Als een van de laatsten betrad de giraf het bordes. Hij boog zich ver voorover en kwam met zijn steeltjes bijna

tegen de grond. Hij richtte zich weer op en wenkte de flamingo.

‘Zullen wij het over dansen hebben?’ vroeg hij luid. ‘Daar kan ik het nou nooit eens met iemand over hebben...’

Maar de slak hoorde hem niet. Hij deed juist de deur naar zijn kamer dicht. Hier, dacht hij tevreden, heeft nooit meer iemand iets te zoeken. Hier woon ik voortaan echt op mezelf.

En terwijl buiten het feest nog luidruchtig doorging stapte hij in zijn bed.

Voorwereldlijk

Op een ochtend toen de slak en de schildpad in het gras voor het huis van de slak zaten, lange tijd niets hadden gezegd en de schildpad dacht dat ze misschien wel uitgepraat waren, misschien zelfs voorgoed, zei de slak: 'Ik denk niet dat jij dat beseft, schildpad, maar ik ben heel oud.'

'Ja,' zei de schildpad.

'En dat is omdat ik langzaam leef.'

De schildpad zweeg.

'Een uur is voor mij een jaar,' ging de slak verder, 'voor jou vliegt een uur voorbij.'

'Ik ben ook oud,' zei de schildpad.

'Jij?' zei de slak. 'Jij bent ouwelijk. Zo heet dat wat jij bent. Ik ben echt oud. Jij niet.' Hij schraapte zijn keel en probeerde plechtig te klinken: 'Ik ben in feite voorwereldlijk.'

De mier had eens tegen hem gezegd dat hij iets voorwereldlijks had. Hij deed hem, de mier, denken aan de mammoet, die buitengewoon voorwereldlijk was.

De slak had de mammoet nooit ontmoet, maar hij wist wel dat hij een vacht had.

‘Ik had ook een vacht kunnen hebben, schildpad, net als de mammoet,’ zei hij, ‘maar ik heb daarvan afgezien. Ik had al een huisje.’

Hij schraapte zijn keel opnieuw. ‘En ik heb steeltjes,’ ging hij verder, ‘die heeft de mammoet niet. Maar verder lijken we sprekend op elkaar.’

‘De mammoet is uitgestorven,’ zei de schildpad.

‘Wat wil je daarmee zeggen?’ vroeg de slak, en hij keek de schildpad scherp aan.

De schildpad haalde zijn schouders op.

De slak voelde dat hij boos werd. Hij wilde zeggen: jij bent zelf uitgestorven, schildpad, met daarachteraan: opgeruimd staat netjes, maar hij zei dat niet.

Alsof uitgestorven iets bijzonders is, dacht hij, wat alleen bijzondere dieren overkomt...

Hij dacht even na.

‘Weet je wat jij bent, schildpad?’ zei hij toen.

‘Nee,’ zei de schildpad.

‘Nieuwerwets.’

De schildpad zweeg, hij wist niet wat nieuwerwets was.
De slak had zin om iets nog veel onaangenamers tegen hem te zeggen, zoals onguur of onbehouden. Jij bent onbehouden... Hij wachtte even en keek naar het schild van de schildpad, dat glansde in het licht van de zon die tussen de bladeren van de linde door naar beneden scheen. Hij zei niets en ging zijn huisje in.

Op het schild

De zon scheen en de schildpad probeerde zo makkelijk mogelijk te liggen, toen de neushoorn voorbijkwam.

‘Dag neushoorn,’ zei de schildpad.

‘Dag schildpad,’ zei de neushoorn. Hij bleef staan en fronste zijn voorhoofd.

Hij keek naar de schildpad, zuchtte en vroeg: ‘Mag ik even op je schild zitten, schildpad? Ik ben namelijk moe.’

De schildpad vond dat goed en de neushoorn klom op het schild en maakte het zich daar gemakkelijk.

‘Heerlijk,’ zei hij.

‘Daar ben ik blij om,’ zei de schildpad.

Even later kwam het nijlpaard voorbij. Hij zag de neushoorn zitten en vroeg: ‘Wat doe jij daar?’

‘Uitrusten,’ zei de neushoorn.

‘Ik wil ook uitrusten,’ zei het nijlpaard.

